

เศรษฐสาร

ปีที่ 33 ฉบับที่ 03 มีนาคม 2562

33/03

ISSN 0875-5924

คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

02

เวทีสัมมนา

ผู้นำ : มิติทางสังคม
การเมือง เศรษฐกิจ

นักศึกษากลุ่ม RTP คณะเศรษฐศาสตร์

04

เศรษฐกิจ

ผลกระทบภายนอก
(Externalities)

ธีรวัฒน์ ศรีพนิจ

06

ศัพท์นโยบายเศรษฐกิจไทย

ภาษีความหวาน

สิริกร นิพพะยะ

ที่ปรึกษา

ชัยนต์ ต้นติวัดการ
ภราดร ปรีดาศักดิ์

บรรณาธิการ

สิทธิกร นิพพะยะ

กองบรรณาธิการ

หงษ์ฟ้า ทรัพย์บุญเรือง
ธีรวัฒน์ ศรีพนิจ
นภนต์ ภูมิมา
พิชญ์ จงวัฒนากุล
วีระวัฒน์ ภัทรศักดิ์การ
ธัญชนก นันทกิจ
อิสริกุล อุณหเทตุ

ผู้จัดการ

พิชามญชู่ ดีทน

เดือน มีนาคม พ.ศ. 2562 นับเป็นเดือนที่เกิดเรื่องราวมากมายในสังคมไทย ตั้งแต่มีการพิพากษาคดีสำคัญ ๆ ไม่ว่าจะเป็นคดีการเมือง หรือคดีบุกรุกป่าสงวน ผู้นำในเมืองใหญ่ที่รุนแรงจนเป็นปัญหารุนแรงทั้งในกรุงเทพมหานครและเชียงใหม่ ท่ามกลางปัญหาเหล่านี้ที่เรามองหาเจ้าภาพ ผู้รับผิดชอบ ก็เป็นช่วงเวลาที่เราต้องตัดสินใจเลือกตั้งผู้แทนราษฎร และผู้นำรัฐบาลเพื่อจะมาจัดการปัญหาเหล่านี้

หลายท่านคงคิดต่อไปว่ารัฐบาลจะมีบทบาทอย่างไรต่อเรื่องเหล่านี้ ทำไมปัญหาเหล่านี้จึงเกิดขึ้น และบานปลายเป็นเรื่องใหญ่ขึ้น พวกเราในฐานะพลเมืองไปจัดการกันเองได้หรือไม่ หากจำเป็นต้องให้ภาครัฐทำ เหตุใดภาครัฐยังปล่อยให้ปัญหาเหล่านี้

เศรษฐสารฉบับนี้หยิบเรื่องปัญหาฝุ่น PM 2.5 และเรื่องภาษีความหวาน มาคุยกันว่า ทำไมรัฐบาลจำเป็นต้องเข้ามามีบทบาทในเรื่องเหล่านี้ ในเรื่อง PM 2.5 มีการเสนอมุมมองของนักวิชาการต่าง ๆ และได้พูดถึงเหตุผลทางเศรษฐศาสตร์ว่า เพราะเหตุใดรัฐบาลควรมีบทบาทจัดการปัญหานี้ ในเรื่องภาษีความหวานเป็นการเสนอมุมมองการจัดการด้วยวิธีทางเศรษฐศาสตร์โดยการเพิ่มต้นทุนให้กับผู้บริโภคเพื่อทำให้ลดพฤติกรรมเชิงเสพติด ที่เราเองทราบไม่ดี แต่ไม่สามารถหยุดพฤติกรรมนั้นได้ อย่างเช่นของหวาน เป็นต้น

ธีรวัฒน์ ศรีพนิจ

บรรณาธิการประจำฉบับ

ฝุ่น : มิติทางสังคม การเมือง เศรษฐกิจ

นักศึกษาในกลุ่ม RTP คณะเศรษฐศาสตร์¹
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

เมื่อวันศุกร์ที่ 8 กุมภาพันธ์ 2562 ณ คณะรัฐศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ท่าพระจันทร์ กรุงเทพฯ กลุ่มคณะ
สังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
ในนาม Social Science Forum ร่วมจัดงานเสวนาเรียนรู้
บทเรียน ตลอดจนร่วมกันเสนอแนวทางการแก้ปัญหา “ฝุ่น :
มิติทางสังคม การเมือง เศรษฐกิจ”

งานสัมมนาครั้งนี้ ได้รับเกียรติจาก คุณสมบุญ สีคำดอกแค
ประธานสภาเครือข่ายกลุ่มผู้ป่วยจากการทำงานและสิ่งแวดล้อมแห่งประเทศไทย
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิไลวรรณ จงวิไลเกษม คณะวารสารศาสตร์และสื่อสาร
มวลชน รองศาสตราจารย์ ดร.นิรมล สุธรรมกิจ คณะเศรษฐศาสตร์ และ ผู้ช่วย
ศาสตราจารย์ ดร.ทิวา กมลเวช คณะรัฐศาสตร์ ร่วมเสวนานำเสนอทั้งมุมมอง
ผู้ได้รับผลกระทบ และมุมมองทางวิชาการด้านรัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ และ
สื่อสารมวลชน โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุญเลิศ วิเศษปรีชา คณะสังคมวิทยา
และมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ดำเนินรายการ

● คนจน จนไปอีก คนป่วย ป่วยเพิ่ม: มุมมอง ของผู้ได้รับผลกระทบ

ที่มา : ศูนย์วิจัยδικเรก ชัยนาม คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

คุณสมบุญ สีคำดอกแค ประธานสภาเครือข่ายกลุ่มผู้ป่วยจากการทำงาน
และสิ่งแวดล้อมแห่งประเทศไทยรู้สึกถึงอาการผิดปกติจากการสูดดมฝุ่นละอองใน
พื้นที่อุตสาหกรรม รวมถึงจากการพูดคุยกับคนอื่น ๆ ที่จำเป็นต้องทำงานในช่วงที่
มีปัญหาฝุ่น ก็ประสบปัญหาในลักษณะเดียวกัน หากโดนสั่งให้หยุดงาน ยิ่งทำให้
ขาดแคลนรายได้ เป็นการตอกย้ำเรื่องค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพที่เผชิญ เช่น ค่ายา
หากเป็นภูมิแพ้อยู่แล้ว และส่วนใหญ่คือการซื้อหน้ากากกันฝุ่น

● เรื่องฝุ่น PM 2.5 เป็นกระแสข่าวที่ทุกคนเข้าถึง แต่เข้าใจจริงไหม? : มุมมองจากนักการสารศาสตร์

ที่มา : ศูนย์วิจัยδικเรก ชัยนาม คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิไลวรรณ จงวิไลเกษม คณะวารสารศาสตร์และ
สื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้นำเสนอประเด็นว่า ช่องทางที่คน
ส่วนใหญ่ในสังคมได้รับข่าวสารเกี่ยวกับฝุ่น PM 2.5 ไม่ว่าจะเป็นโทรทัศน์ หรือ
สื่อออนไลน์ มักจะนำเสนอข่าวออกมาในรูปแบบดราม่า อย่างเช่น การนำเสนอ
ภาพฝุ่นหนาบนตึกสูงพร้อมกับตัวเลขค่าฝุ่นละอองในแต่ละวัน หรือแม้กระทั่งการ
ถกเถียงเรื่องของหน้ากากกันฝุ่น แต่ไม่นำเสนอความรู้และข้อเท็จจริงอย่างรอบด้าน
สาเหตุที่ทำให้การสื่อสารออกมาในขณะนี้ เป็นเพราะนักข่าวสิ่งแวดล้อมมีจำนวน
น้อย รวมถึงข่าวดราม่านี้ คนทั่วไปให้ความสนใจ ขยายได้ เห็นภาพเชิงประจักษ์
จับต้องได้ และที่สำคัญที่สุดคือการจัดการของภาครัฐไม่จริงจัง ไม่แถลงให้ข้อมูล
เท่าที่ควรไม่ประสานงานระหว่างหน่วยงานต่างๆ เพื่อจัดหาข้อมูลทางวิทยาศาสตร์
และเผยแพร่ให้เข้าใจได้ง่าย เช่น สาเหตุการเกิดฝุ่นพิษ ลักษณะของปัญหาที่แท้จริง
สิ่งที่สะท้อนออกมาทำให้เห็นว่าคนเข้าถึงแต่ไม่ได้เข้าใจปัญหานี้จริง ๆ คือ ร้านค้าขาย
หน้ากากกันฝุ่นซบเซาไปตามกระแสข่าวฝุ่นที่เจียบไป ทั้งที่จริงแล้วปัญหายังคงอยู่

○ **เครื่องมือทางเศรษฐศาสตร์สามารถผลักดันให้เกิดความรับผิดชอบต่อผลกระทบสาธารณะ: มุมมองด้านเศรษฐศาสตร์**

ที่มา : ศูนย์วิจัยดิเรก ชัยนาม คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

รองศาสตราจารย์ ดร.นิรมล สุธรรมกิจ คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เห็นว่าปัญหาฝุ่น PM 2.5 เกิดจากกิจกรรมทางเศรษฐกิจของทุกภาคส่วน ไม่ว่าจะเป็นการปล่อยควันรถยนต์ การประกอบกิจการขนาดเล็ก ไปจนถึงโรงงานอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ ซึ่งไม่มีใครตั้งใจให้เกิดผลเสียต่อสาธารณะ จึงเกิดคำถามว่าในเมื่อมันเกิดขึ้นแล้ว ใครจะเข้ามาจัดการเรื่องนี้

บทบาทของรัฐบาลจึงเข้ามามีส่วนสำคัญในการแก้ไขปัญหา โดยควรมีตัวชี้วัดที่บ่งบอกระดับความรุนแรงของสถานการณ์ เช่น Socioeconomic Adjustment วิเคราะห์ผลกระทบรอบด้าน เพื่อรู้ระดับความรุนแรง แล้วออกมาตรการแก้ไขให้เหมาะสม

ความเหมาะสมดังกล่าวยังต้องคำนึงถึงความเหลื่อมล้ำทั้งในทางสังคมและในเชิงพื้นที่ กล่าวคือ กลุ่มคนรวยและคนจนมีส่วนก่อให้เกิดฝุ่นพิษจากกิจกรรมที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ แต่กลับมีความรับผิดชอบในการกระทำแตกต่างกัน โดยที่คนจนได้รับผลกระทบมากกว่า เช่น แรงงานก่อสร้าง และคนโดยสารรถเมล์ ซึ่งถือเป็นกลุ่มเปราะบางที่ช่วยเหลือตัวเองได้ไม่มาก ควรได้รับความช่วยเหลือก่อน

สำหรับความเหลื่อมล้ำเชิงพื้นที่ กรุงเทพฯ ได้รับความสนใจในการใช้มาตรการแก้ปัญหาฝุ่นมากกว่าจังหวัดอื่น ทั้ง ๆ ที่เกิดปัญหาฝุ่นที่หลังด้วยซ้ำ อีกทั้ง กรุงเทพฯ เป็นสาเหตุสร้างมลภาวะให้จังหวัดอื่น ในกรณีการใช้ไฟฟ้าจากโรงไฟฟ้าถ่านหินแม่เมาะ จังหวัดลำปาง คนกรุงเทพฯ บริโภคไฟฟ้า แต่ผลกระทบของการผลิตที่ตกอยู่กับคนต่างจังหวัด กลับถูกละเลย ในเมื่อเป็นเมืองรายได้น้อย

○ **ระบบราชการหรือรัฐบาลไทย ทำงานไม่เป็น ถ้าไม่มีกฎหมายหรือพระราชบัญญัติให้ทำ: มุมมองเชิงสถาบัน**

ที่มา : ศูนย์วิจัยดิเรก ชัยนาม คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิฑูรย์ กมลเวช คณบดีคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้อธิบายว่า ปัญหาฝุ่นไม่เคยถูกกำหนดให้อยู่ในพระราชบัญญัติป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยว่าเป็นอันตราย นั่นคือการสะสมของฝุ่นจนกลายเป็นมลภาวะยังไม่ถูกระบุในกฎหมายอย่างชัดเจน จึงไม่ได้รับการจัดการที่จริงจังมากนักจากรัฐบาล

การร่วมด้วยช่วยกันของปัจเจกบุคคล สามารถช่วยสังคมได้ แต่ต้องอาศัยการจัดการบูรณาการจากภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง การวางแผนแก้ปัญหาได้นั้นต้องดูข้อมูลทั้งปัจจุบัน และย้อนไปในอดีต ไม่ใช่แค่ดู ณ เวลาใดเวลาหนึ่ง จึงจะเป็นการแก้ปัญหาที่ติดจากต้นเหตุ เช่น วางแผนสร้างระบบคมนาคม รถไฟฟ้า ถนน และขนส่งสาธารณะอื่น ๆ พร้อมกันทั้งหมด อาจต้องยอมยืดเวลาในการทำโครงการให้นานขึ้น เพื่อสลับสร้าง ลดปริมาณฝุ่นที่เกิดจากการก่อสร้าง

การทำงานของผู้ออกนโยบายหรือผู้ออกกฎหมาย ต้องรับฟังข้อมูลเฉพาะทางที่เป็นประโยชน์จากหลายฝ่ายเพื่อให้แก้ปัญหาอย่างเหมาะสมในแต่ละพื้นที่ แต่ละกลุ่มคน อีกทั้งมาตรการแก้ปัญหายังต้องทำควบคู่ทั้งที่ต้นเหตุเพื่อไม่ให้เกิดขึ้นอีกในระยะยาว โดยต้องมีการปรับ Perception การทำข้อมูลความเสี่ยงวางแผนกลยุทธ์ที่ทุกภาคส่วนต้องมีส่วนร่วม และแก้สถานการณ์เฉพาะหน้าเพื่อบรรเทาความเดือดร้อนในปัจจุบัน แต่ละกลุ่มควรได้รับความช่วยเหลือภาครัฐที่มีรูปแบบที่แตกต่างกัน อาทิ กลุ่มที่เปราะบาง ซึ่งไม่มีความสามารถในการแก้ปัญหาระยะสั้น ควรได้รับการช่วยเหลือเป็นกรณีพิเศษ

ท่านผู้อ่านที่สนใจฟังวิทยุทัศน์บันทึก
การเสวนาย้อนหลัง ติดตามได้ที่
<https://goo.gl/3uUbEM>
หรือสแกน QR code

ผลกระทบภายนอก (Externalities)

ริรุติ ศรีพินิจ

อาจารย์ประจำคณะเศรษฐศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

เศรษฐจุรฉบับนี้ ผู้เขียนขอเริ่มจากประสบการณ์ส่วนตัว ที่คิดว่า ผู้อ่านหลาย ๆ ท่าน ก็คงจะรู้สึกแบบเดียวกัน นั่นคือ เช้าวันปกติ ที่เรตื่นขึ้นมาเห็นแสงอาทิตย์ยามเช้าที่สวยงาม ที่เราก็คงจะให้เป็นที่สดใสอีกวัน และเราก็เดินออกนอกบ้านเพื่อหวังจะสูดอากาศสดชื่นเพื่อเป็นการเริ่มต้นวันที่ดี แต่แล้วฝนทั้งหมตกก็ต้องยุดลง และต้องรีบกลับหาวใจปิดจุมกแล้วเดินกลับเข้าบ้านไป เมื่อได้ยินเสียงประกาศว่าสิ่งที่เห็นอยู่นั้นคือฝุ่น ไม่ใช่หมอก ถ้าหายใจเข้าไปแล้วจะป่วยแทนที่จะสดชื่น ในความหงุดหงิด สิ่งที่รัฐบาลแนะนำให้ทำก็คือ ให้ไปซื้อหน้ากากกรองฝุ่นมาใส่ และพยายามอย่าออกนอกอาคาร ท่านผู้อ่านคงพอนึกออกว่า สิ่งที่ผมพูดถึงคือปัญหา PM 2.5 ที่เริ่มจะรบกวนชีวิตเรามากขึ้นเรื่อย ๆ และมันก็ทำให้เช้าวันที่น่าจะสดใส ต้องกลายมาเป็นการบ่นแทนว่า นี่เราไปทำกรรมอะไรไว้ ถึงได้ต้องมานั่งรับกรรมที่ตัวเองไม่ได้ทำไว้

ผมมานึกถึงแนวคิดทางเศรษฐศาสตร์และก็นึกถึงแนวคิดที่พ้องกับคำบ่นของผมเมื่อสักครู่นี้คือ คำว่า **“ผลกระทบภายนอก (Externalities)”** ฉบับนี้ เราจะมาคุยเรื่องนี้นกันครับว่า ผลกระทบภายนอกจะทำให้เราเข้าใจเรื่องอื่น ๆ มากขึ้นได้อย่างไร

เมื่อนึกถึงคำว่า “ต้องมาทนรับกรรมในสิ่งที่ตัวเองไม่ได้ทำไว้” ก็มานั่งคิดว่า นี่เราคงไม่ใช่คนแรกที่บ่นแบบนี้ แล้วนักวิชาการ เขาบ่นแบบเราบ้างไหมหนอ ก็ไปพบว่า เขาบ่นคล้าย ๆ กัน แต่พอนักวิชาการบ่น เขาจะเลี้ยววลีเป็นคำอธิบายแทน ดังนั้นจากคำว่า “ต้องมาทนรับกรรมในสิ่งที่ตัวเองไม่ได้ทำไว้” ก็มาเป็น “ต้องมาทนรับกรรมในสิ่งที่คนอื่นทำไว้” และก็กลายมาเป็น “โทษหรือประโยชน์ที่คนรับไม่ได้เป็นผู้เลือกและเลือกไม่ได้ว่าจะรับ” ซึ่งเรียกเป็นภาษาวิชาการว่า **ผลกระทบภายนอก (Externalities)** คำว่าผลกระทบภายนอก จริง ๆ แล้ว ก็มีแค่นี้ครับ คือคนที่ทำอาจจะคิดหรือไม่คิดว่า สิ่งที่เขาทำจะส่งผลกระทบต่อผู้อื่นที่เขาไม่ได้ประสงค์จะรับผลนั้น แต่ผลของการเกิดผลกระทบภายนอกกลับเป็นเรื่องที่มีผลมาก

ขอกลับมาเรื่องกรณี PM 2.5 อีกครั้งนะครับ Particulate Matters 2.5 หรือ PM 2.5 คือ ชิ้นส่วนที่มีขนาดเล็กกว่า 2.5 ไมครอน ซึ่งเปล่งง่าย ๆ

ก็คือ ฝุ่นจิ๋วนั่นเอง มันเล็กมากเล็กจนสามารถทะลุทะลวงเกราะป้องกันทุกอย่างที่คนเราได้มาจากธรรมชาติทั้งหมด เจ้าฝุ่นจิ๋วนี้ แค่เราหายใจ มันก็สามารถเข้าไปในทุกอนุของเราเลยทีเดียแล้ว ใครหนอไปทำให้ฝุ่นจิ๋วมันเยอะ จนเราต้องมาวุ่นวายขนาดนี้ คำตอบก็คือ ทุกคนที่สร้างฝุ่นครับ ตั้งแต่เราทำกับข้าว เผาฟืน เผาหญ้า เผาขยะ เผาไร่ ไฟป่า หรือการพ่นของเสียจากโรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ หรือแม้กระทั่งธรรมชาติก็สร้างฝุ่นจิ๋วเป็นปกติอยู่แล้ว แต่ฝุ่นจิ๋วเริ่มจะสร้างปัญหามากขึ้น เมื่อมันสะสมมากเกินไป และลมได้หอบฝุ่นจิ๋วเหล่านี้ลอยและวนอยู่ในอากาศ โดยเฉพาะในเมืองที่พอฝุ่นเหล่านี้ลอยอยู่ในอากาศ มันจะไม่มีที่ไป เพราะมันจะติดติดกรรมบ้านช่องต่าง ๆ

การจัดการเรื่องผลกระทบภายนอกเป็นเรื่องยาก ทั้งที่เพราะคนทำอาจจะไม่ได้นึกว่าจะเกิดผลกระทบดังกล่าว ทั้งที่เป็นสิทธิของคนที่จะทำ และเป็นเรื่องที่ประเมินผลกระทบได้ยาก เรามาลองดูกรณีฝุ่นจิ๋วกัน ผมก็พูดแค่ว่า มันเกิดจากการเผาขยะแทนนะครับ เพราะคำว่าขยะก็คือสิ่งที่เราไม่อยากจะ สรุปลก็คือการเผาส่งที่เราไม่ต้องการ อย่างแรก ถ้าเรามีขยะ แล้วเราเผาขยะ เราคงนึกไม่ถึงว่ามันจะสร้างฝุ่นจิ๋ว ที่ไปกระทบคนที่อยู่ไปไกลหลายจังหวัดได้ ต่อมา ใครจะมาห้ามเราได้ ก็ในเมื่อเราก็คงเผาขยะในที่ของเรา ไม่ได้รบกวนใคร และสุดท้าย ต่อให้มีคนมาบอกว่ามันสร้างความเดือดร้อนให้ผู้อื่น เราก็คงจะเถียงได้ว่ามันจะเดือดร้อนสักแค่ไหนเชียว

แล้วนักเศรษฐศาสตร์มีวิธีจัดการเรื่องนี้อย่างไร หลักการง่าย ๆ ของเศรษฐศาสตร์คือ หากเรารู้ประโยชน์และผลเสียของแต่ละสิ่งอย่างแท้จริงแล้ว เราย่อมสามารถจัดการมันได้อย่างเหมาะสม แต่กรณีผลกระทบภายนอก สิ่งที่เป็นปัญหาคือ คนเผาขยะหรือคนที่ทำให้เกิดฝุ่นจิ๋วทั้งหลายไม่เห็นผลเสียของการกระทำนั้น เพราะผลเสียนั้นตกกับผู้อื่นไม่ใช่ตัวเอง ถ้าจะประเมินผลเสียวิธีการประเมินผลเสียก็ตรงไปตรงมาครับคือ การหาผลเสียที่เกิดขึ้นกับคนอื่น เช่น ถ้าจะคิดเร็ว ๆ เมื่อมีฝุ่นเราต้องไปซื้อหน้ากากกรองอากาศต้องไปซื้อที่กรองอากาศ ถ้าจะคิดเร็ว ๆ ก็เอายอดขายหน้ากากและที่กรองอากาศในช่วงนี้มารวมกัน ก็พอทราบแล้วว่าต้นทุนผลเสียที่เกิดกับผู้อื่น (นักเศรษฐศาสตร์เรียกว่า ต้นทุนของสังคม Social Cost) ถ้าจะคิดละเอียดลงไปอีกคือ หากมีปริมาณฝุ่นมากอย่างในปัจจุบัน จะทำให้มีคนป่วยมากขึ้น และจะต้องมีค่ารักษาพยาบาลมากขึ้น ถ้าจะคิดเร็ว ๆ อีก ก็ไปหายอดเบิกประกันที่เกิดจากโรคที่เกี่ยวข้องจากฝุ่นจิ๋ว ก็จะพอทราบว่ามันแพงแค่ไหน เมื่อพอทราบต้นทุนที่ไปกระทบผู้อื่นแล้ว ก็นำมาเฉลี่ยเป็นค่าปรับหรือต้นทุนเพื่อไปคิดกับผู้เผาขยะหรือแหล่งที่ทำให้เกิดฝุ่นจิ๋วต่าง ๆ นอกจาก

คิดค่าปรับหรือต้นทุนแล้ว ซึ่งเป็นวิธีที่ทำให้คนทำลดระดับลงมาเองได้ เราก็อาจจะใช้เงินก้อนเดียวกันไปป้องกันห้ามปรามได้ เช่น ที่เรามีกฎหมายห้ามและป้องกันต่าง ๆ ถ้าเราไปค้นกันดู เราก็จะพบว่า ประเทศเราเขาก็มีวิธีจัดการดีแล้วมีใช้น้อย มีมาตรการกฎต่าง ๆ มากมาย แต่ที่สำคัญคือ ทำไมหนอแม้จะมีมาตรการมากมายแล้ว มันยังเกิดปัญหาได้อีก ผมจะชวนท่านผู้อ่านคิดต่อ นะครับว่า ถ้าเจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่ห้ามปรามไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่ของตนในการปราบปราม ไม่ไปห้ามคนเผาขยะ แบบนี้แล้ว การไม่ปฏิบัติหน้าที่นี้สร้างผลกระทบภายนอกไหมครับ และถ้าสร้างผลกระทบภายนอก เราพอจะสามารถประเมินต้นทุนจากการไม่ปฏิบัติหน้าที่ได้ไหมครับ

ปัญหาประเภทนี้ ไม่ได้มีแค่ฝุ่นจิว นะครับ การหายใจเอาคาร์บอนไดออกไซด์ออกมา ก็เป็นปัญหาเหมือนกัน และเป็นปัญหาระดับโลกเลยทีเดียว แต่การหายใจที่ว่ามันไม่ได้เกิดจากคนครับ แต่เป็นจากสิ่งที่คนทำ นั่นคือจากโรงงานอุตสาหกรรมที่ผลิตคาร์บอนไดออกไซด์ออกมา เรื่องราวก็เหมือนฝุ่นจิวครับ โรงงานก็จะบอกว่าเราก็กินในที่ของเรา แล้วคาร์บอนไดออกไซด์ที่ออกมา มันจะไปกระทบใครแคไหน แต่ว่าเมื่อรวมคาร์บอนไดออกไซด์ที่ออกมาทั้งหมด มันจะกลายเป็นผ้าหมดยักษ์ที่ห่อหุ้มโลกไว้จนทำให้โลกร้อนขึ้นทุกวัน นักเศรษฐศาสตร์ก็มีวิธีจัดการเรื่องนี้คล้าย ๆ กับฝุ่นจิวครับ คือต้องประเมินผลเสียที่เกิดขึ้นจากปริมาณคาร์บอนไดออกไซด์ที่ผลิตออกมาแต่ละปี แล้วนำไปคิดเฉลี่ยเป็นต้นทุนออกมาว่าสร้างความเสียหายให้กับคนทั้งโลกเท่าไร จากนั้นก็กำหนดโควตาให้แต่ละประเทศว่าจะพ่นคาร์บอนไดออกไซด์ออกมาเท่าไร ใครพ่นมากเสียเงินมากและนำเงินที่ได้นี้ไปสนับสนุนประเทศที่พ่นคาร์บอนไดออกไซด์น้อย ซึ่งเราเรียกมันว่าภาษีคาร์บอนไดออกไซด์ (Carbon Tax)

ฟังเรื่องแยะ ๆ หลายเรื่องแบบนี้ก็ทำให้จิตใจหดหู่เปล่า ๆ ใช่มั้ยครับ เรามามองด้านดีบ้างดีกว่าครับ ผลกระทบภายนอกไม่ได้จะมีแต่เรื่องแยะ ๆ แต่อย่างเดียวนะครับ บางทีเราก็ได้รับประโยชน์จากการกระทำของคนอื่นได้เหมือนกันนะครับ หากเราเปลี่ยนจากการเผาขยะ มาเป็นลดการทิ้งขยะ เราอาจจะคิดว่าไม่เห็นจะช่วยสังคมได้เลย แต่ถ้าทุกคนทำ ขยะก็ลดลง ขยะที่ต้องเผาก็ลดลง ฝุ่นก็ลดลง สุดท้ายประโยชน์ก็ตกกับทุกคน แม้กระทั่งคนที่ทิ้งขยะเยอะก็ตาม

เราลองมองคนรอบตัวเราดูนะครับ มีไหมครับ ที่บางทีแค่มีคนนั้นอยู่ คนนั้นไม่ต้องทำอะไรให้เราเลย เรากลับรู้สึกมีความสุขมีกำลังใจในการทำความดีต่าง ๆ นี่ก็เป็นผลกระทบภายนอกเหมือนกันครับ แต่เป็นผลกระทบภายนอกด้านดี และก็มีปัญหาไปคนละแบบ ในกรณีนี้ คนนั้นก็ไม่ได้ทราบประโยชน์ที่สังคมได้รับอีกเช่นกัน เราลองนึกถึงคนเหล่านี้ในระดับใหญ่ เช่น ระดับประเทศ มาจนถึงระดับรอบตัวเรา เช่น คนในที่ทำงาน เราก็จะพบว่า มีหลาย ๆ กรณีที่เราเห็นคนเหล่านี้ต้องทุ่มเทเสียสละ ทุกคนรอบตัวได้ประโยชน์ แต่เขากลับไม่ได้รับการชดเชยอะไรเลย ถ้าเทียบกลับไปในลักษณะการเผาขยะ คนรอบตัวก็อาจจะบอกว่า ก็เขาทำเอง ไม่ได้มีใครบังคับเขา ประโยชน์ที่ได้จากเขา เราก็ไม่ได้เรียกร้อง แน่แน่นอนครับ ก็เพราะมันเป็นผลกระทบภายนอก ซึ่งก็คือ “โทษหรือประโยชน์ที่คนรับไม่ได้เป็นผู้เลือกและเลือกไม่ได้ว่าจะรับ” หากเราได้เป็นเพื่อนหรือได้

มีส่วนกับคนเหล่านี้ เราก็ต้องคิดเหมือนกันว่า เขาควรได้รับการสนับสนุน หากไม่มีใครทำอะไรและหวังให้มีคนมาตอบแทนเขา มันเป็นไปได้ไม่ได้ เพราะมันเป็นผลกระทบภายนอก เหมือนกับกรณีหากไม่มีการจัดการคนทิ้งขยะ ขยะก็เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ แต่จะว่าเป็นเรื่องแปลกหรือปรกติก็ไม่ทราบนะครับ ที่เรามักจะเห็นการแก้ปัญหาเรื่องผลกระทบภายนอกที่เป็นโทษ แต่เราจะไม่ค่อยได้เห็นการสนับสนุนผลกระทบที่เป็นประโยชน์ มันเป็นเพราะอะไรหนอ

เราเห็นปัญหาตั้งแต่ฝุ่นจิวที่เกิดทุกวันนี้ ไปจนถึงภาวะโลกร้อนที่เป็นปัญหาระดับโลก เราได้เห็นคนดีที่เราแค่เห็นก็มีกำลังใจ แต่หลายครั้งคนเหล่านั้นต้องลำบากอยู่คนเดียว เหล่านี้เป็นผลจากสิ่งที่เรียกว่าผลกระทบภายนอกซึ่งคือ “โทษหรือประโยชน์ที่คนรับไม่ได้เป็นผู้เลือกจะรับ” เมื่อเป็นสิ่งที่ เป็นโทษ ผู้ทำไม่ได้เสียต้นทุน เราเสีย แต่หากเป็นประโยชน์ เราได้ แต่ผู้กระทำกลับไม่ได้รับการตอบแทน และเราจะเห็นว่าการกระทำเล็ก ๆ น้อย ๆ ของเรา ที่เรามักบอกว่ามันเป็นเรื่องของเรา ชีวิตเรา ไม่เห็นกระทบใครเลย สิ่งเหล่านี้รวม ๆ กันเข้า จะเกิดผลกระทบเป็นวงกว้างได้

ครั้งต่อไป หากเราทำดี แม้ว่าเราจะคิดว่า เป็นเรื่องเล็กน้อย ก็ขอให้มั่นใจว่า มันส่งผลกระทบภายนอกกับผู้อื่นมากกว่าที่เราคิด แต่ถ้าเราจะทำเรื่องไม่ดีเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็ขอให้คิดเพิ่มอีกนิดว่า มันจะรบกวนคนอื่นได้มากขนาดไหน ถ้าเห็นคนทำดีหรือสิ่งดี ๆ ก็อย่าลืมนึกถึงที่จะให้กำลังใจหรือส่งเสริม อย่างเช่น เมื่ออ่านเศรษฐศาสตร์แล้วชื่นชอบ ก็อย่าลืมนึกถึงข้อความมาคุยกับบรรณาธิการของเรา เพื่อเราจะได้มีกำลังใจทำต่อไป

ภาษีความหวาน

สิทธิกร นิพนธ์

อาจารย์ประจำคณะเศรษฐศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ในปัจจุบัน ความนิยมบริโภคเครื่องดื่มเพิ่มมากขึ้น ไม่ว่าการดื่มน้ำอัดลมเพื่อดับกระหาย การดื่มชาเขียวแช่เย็นเพิ่มความสดชื่นยามบ่าย การดื่มกาแฟกระป๋องแช่เย็นแก้แสบ หรือการดื่มเครื่องดื่มเกลือแร่หรือเครื่องดื่มให้พลังงานต่าง ๆ หลังการออกกำลังกาย อย่างไรก็ตาม การบริโภคเครื่องดื่มดังกล่าวที่มากเกินไป อาจทำให้ร่างกายได้รับน้ำตาลเกินปริมาณที่เหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มีรายงานว่าคนไทยบริโภคน้ำตาลถึง 28 ช้อนชาต่อวัน ซึ่งสูงกว่าปริมาณน้ำตาลที่เหมาะสมเกือบ 5 เท่าตัว การบริโภคน้ำตาลที่มากเกินไปนี้ ส่งผลให้ผู้บริโภคน้ำหนักเกิน โรคอ้วน โรคเบาหวาน ภาวะถุงพุ่ม และโรคหัวใจ เพิ่มมากขึ้น¹

แม้ว่ายังมีข้อโต้แย้งว่า ผู้บริโภคได้รับน้ำตาลจากการรับประทานอาหารอื่น ๆ ที่หวานเกินไป นอกเหนือจากการดื่มน้ำหวานเท่านั้น การจัดเก็บภาษีกับน้ำหวานไม่ส่งผลต่อพฤติกรรมการบริโภคของประชาชนที่ติดการดื่มน้ำหวานเท่าใดนัก จะส่งผลต่อการบริโภคของประชาชนที่ดื่มน้ำหวานเพียงครั้งคราวมากกว่า อีกทั้งการจัดเก็บภาษีจากการบริโภค ซึ่งเป็นภาษีทางอ้อม ทำให้คนยากคนจนแบกรับภาระภาษีมากกว่าคนที่ร่ำรวยก็ตาม แต่ด้วยผลกระทบต่อสุขภาพจากการดื่มน้ำหวานดังกล่าว ประกอบกับการเก็บภาษีกับน้ำหวานยังเป็นช่องทางหารายได้ให้ภาครัฐ และช่วยลดภาระงบประมาณรายจ่ายทางด้านสาธารณสุขลง อีกทั้ง สามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการบริโภคน้ำหวานของวัยรุ่นได้² องค์การอนามัยโลกจึงได้แนะนำให้ประเทศต่าง ๆ เรียกเก็บภาษีกับน้ำหวาน เพื่อลดปริมาณการบริโภคน้ำหวานลง ในปัจจุบัน มีกว่า 26 ประเทศ³ ที่เก็บภาษีความหวาน เช่น เม็กซิโก ในปี 2557 บรูไนดารุสซาลัม ในปี 2560 ฟิลิปปินส์ ในปี 2561 และมาเลเซีย ในปี 2562⁴

ไทยเองก็เป็นหนึ่งในกลุ่มประเทศที่ได้เริ่มเรียกเก็บภาษีความหวาน นับจากสภาพัฒน์ฯ แห่งชาติมีมติเห็นชอบรายงานของคณะกรรมการวิชาการขับเคลื่อนการปฏิรูปประเทศด้านสาธารณสุขสู่ด้านสิ่งแวดล้อม เมื่อเดือนเมษายน 2559⁵ จนนำไปสู่การเก็บภาษีความหวาน ตามกฎหมายสรรพสามิต ปี 2560

การเก็บภาษีสรรพสามิตกับเครื่องดื่มตามกฎหมายสรรพสามิตฉบับใหม่นี้ เปลี่ยนแปลงจากเดิมอย่างน้อย 4 ประการ คือ (1) ประเภทเครื่องดื่ม (2) ประเภทภาษี (3) ฐานภาษี และ (4) อัตราภาษี รายละเอียดโดยสังเขปดังนี้

1) ประเภทเครื่องดื่ม

กฎหมายสรรพสามิตฉบับใหม่เพิ่มประเภทเครื่องดื่มที่ถูกเรียกเก็บภาษีสรรพสามิต จากเดิมเรียกเก็บภาษีสรรพสามิตกับเครื่องดื่มที่ไม่เติมน้ำตาลหรือสารให้ความหวานอื่น ๆ น้ำอัดลม และน้ำผลไม้ กฎหมายฉบับใหม่นี้ได้ขยายการเก็บภาษีสรรพสามิตกับหัวเชื้อเข้มข้นที่ใช้กับเครื่องผลิตเครื่องดื่ม และผลิตภัณฑ์ที่ใช้เป็นเครื่องดื่มที่มีลักษณะเป็นผง เกล็ด หรือเครื่องดื่มเข้มข้นที่สามารถละลายน้ำได้

2) ประเภทภาษี

เดิมกฎหมายเรียกเก็บภาษีสรรพสามิตกับเครื่องดื่มตามมูลค่า (Ad valorem tax) หรือตามปริมาณ (Specific tax) แต่กฎหมายสรรพสามิตฉบับใหม่นี้เรียกเก็บทั้งภาษีตามมูลค่าและภาษีตามปริมาณ

3) ฐานภาษี

กฎหมายสรรพสามิตฉบับใหม่นี้ได้เปลี่ยนแปลงฐานภาษีทั้งส่วนของภาษีตามมูลค่าและภาษีตามปริมาณ ในส่วนของภาษีตามมูลค่า เดิมเรียกเก็บภาษีตามมูลค่าจากราคาหน้าโรงงานอุตสาหกรรม เปลี่ยนมาเป็นเรียกเก็บจากราคาขายปลีกแนะนำ และในส่วนของภาษีตามปริมาณ ได้เปลี่ยนจากการเรียกเก็บตามปริมาตรขวดเครื่องดื่ม เป็นตามสัดส่วนน้ำตาลในเครื่องดื่ม

4) อัตราภาษี

แม้ว่าภาษีตามมูลค่ายังคงใช้อัตราภาษีคงที่ (Proportional tax rate) แต่ภาษีตามปริมาณเปลี่ยนเป็นอัตราภาษีแบบก้าวหน้า (Progressive tax rate) กล่าวคือ หากมีสัดส่วนน้ำตาลในเครื่องดื่มเพิ่มมากขึ้น ก็จะถูกเรียกเก็บภาษีสรรพสามิตในอัตราที่สูงขึ้น

¹ “เก็บภาษีความหวาน ช่วยคนไทยรักษาสุขภาพได้จริงหรือ?”, The Standard, (5/9/2560)

² “Sin Taxes- eg, on tobacco – are less efficient than they look”, The economist, (26/7/2018)

³ “Sugar tax: why health experts want it but politics and industry are resisting”, The guardian, (9/1/2019)

⁴ “Southeast Asia sugar taxes: Bitter pills for better health”, Asia.Nikkei, (12/3/2019)

⁵ “เก็บภาษีความหวาน ช่วยคนไทยรักษาสุขภาพได้จริงหรือ?”, The Standard, (5/9/2560)

ประเทศไทยได้เริ่มเรียกเก็บภาษีความหวานนี้กับเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมน้ำตาล ตั้งแต่วันที่ 16 กันยายน 2560 เป็นต้นมา แล้วการเรียกเก็บภาษีความหวานนี้ จะส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการและผู้บริโภคอย่างไร

1 ผลกระทบต่อผู้ประกอบการ

แม้ว่าจะมีการเรียกเก็บภาษีตามปริมาณจากสัดส่วนน้ำตาลในเครื่องดื่มในอัตราก้าวหน้า เพิ่มเติมจากการเก็บภาษีตามมูลค่า แต่ภาษีสรรพสามิตอาจยังไม่เพิ่มขึ้นมากนักในช่วงแรก ด้วยเหตุอย่างน้อย 3 ประการ

- ภาษีสรรพสามิตได้ลดอัตราภาษีตามมูลค่าลง เช่น จากเดิมที่เรียกภาษีน้ำอัดลมในอัตราร้อยละ 20 ลดลงเหลือเพียงร้อยละ 14

- แม้ว่าอัตราภาษีตามมูลค่าจะลดลงดังที่กล่าวแล้วข้างต้น แต่ได้เปลี่ยนฐานภาษีใหม่ จากการคิดภาษีตามมูลค่าจากราคาหน้าโรงงานเป็นราคาขายปลีกแนะนำ โดยทั่วไปแล้ว ราคาขายปลีกแนะนำย่อมสูงกว่าราคาหน้าโรงงาน ด้วยเหตุนี้ แม้ว่าอัตราภาษีตามมูลค่าจะมีอัตราลดลง แต่ฐานภาษีมีราคาเพิ่มมากขึ้น จึงไม่แน่ว่า ผู้ประกอบการจะเสียภาษีสรรพสามิตตามมูลค่าส่วนนี้เพิ่มขึ้นหรือไม่ มากน้อยเพียงใด

- แม้ว่าจะได้มีการเรียกเก็บภาษีตามปริมาณเพิ่มเติมจากภาษีตามมูลค่า แต่การเรียกเก็บภาษีตามปริมาณนี้ จะทยอยเพิ่มอัตราภาษีขึ้นตามลำดับ เช่น น้ำอัดลมกระป๋องที่มีปริมาณน้ำตาล 10-14 กรัมต่อ 100 มิลลิลิตร จะถูกเรียกเก็บภาษีตามปริมาณอีกลิตรละ 0.50 บาท ตั้งแต่วันที่ 16 กันยายน 2560 ถึงวันที่ 30 กันยายน 2562 เป็นลิตรละ 1 บาท ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2562 ถึงวันที่ 30 กันยายน 2564 เป็นลิตรละ 3 บาท ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2564 ถึงวันที่ 30 กันยายน 2566 และเป็นลิตรละ 5 บาท ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2566 เป็นต้นไป

นอกจากผลกระทบต่อผู้ประกอบการผลิตเครื่องดื่มแล้ว ภาษีความหวานยังอาจส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการอื่น ๆ ในอุตสาหกรรมน้ำตาล ทั้งส่วนของโรงงานน้ำตาลและชาวไร่อ้อย จากการใช้น้ำตาลเป็นส่วนผสมในอุตสาหกรรมเครื่องดื่มลดลง⁶

2 ผลกระทบต่อผู้บริโภค

การเก็บภาษีความหวานจะทำให้ราคาเครื่องดื่มเพิ่มขึ้น จนผู้บริโภคซื้อเครื่องดื่มลดลงหรือไม่ ขึ้นอยู่กับการปรับตัวของผู้ประกอบการผลิตเครื่องดื่ม หากผู้ประกอบการปรับลดน้ำตาลในสูตรเครื่องดื่มลง ราคาเครื่องดื่มอาจไม่เพิ่มขึ้น การปรับลดการใช้น้ำตาลไม่เพียงแต่จะช่วยลดภาษีความหวานที่เรียกเก็บกับเครื่องดื่มแล้ว ยังลดต้นทุนการผลิตจากการใช้น้ำตาลลงด้วย ในช่วงที่ผ่านมา ผู้ประกอบการผลิตเครื่องดื่มหลายรายในไทยไม่เพียงปรับสูตรเครื่องดื่มให้มีสัดส่วนน้ำตาลลดลงเท่านั้น แต่ยังออกเครื่องดื่มใหม่ที่มีความหวานน้อย การปรับตัวของผู้ประกอบการนี้อาจเป็นผลทั้งจากการเก็บภาษีความหวาน และพฤติกรรมของผู้บริโภคสมัยใหม่ให้ความสำคัญกับสุขภาพ และลดการบริโภคอาหารหวานลง⁷

ในทางตรงกันข้าม หากผู้ประกอบการต้องการคงรสชาติของเครื่องดื่มไว้ ผู้ประกอบการก็ต้องเสียภาษีความหวานเพิ่มมากขึ้น เช่น น้ำอัดลมกระป๋องจะต้องเสียภาษีกระป๋องละ 16 สตางค์ในช่วงแรก และเพิ่มเป็นกระป๋องละ 1.6 บาท เมื่อถูกเก็บภาษีตามปริมาณในอัตราสูงสุดในปี 2566

ในกรณีข้างต้น แม้ว่าผู้ประกอบการจะมีต้นทุนการผลิตจากภาษีความหวานเพิ่มขึ้น แต่ผู้ประกอบการอาจตัดสินใจไม่เพิ่มราคาสินค้าขึ้นก็ได้ หากเป็นเช่นนี้แล้ว การเก็บภาษีความหวาน ก็ไม่ได้ทำให้ราคาเครื่องดื่มเพิ่มมากขึ้น จนทำให้ผู้บริโภคลดการซื้อลง อย่างไรก็ตาม หากผู้ประกอบการขึ้นราคาเครื่องดื่ม ราคาเครื่องดื่มที่เพิ่มขึ้นมากน้อยแค่ไหนยังขึ้นอยู่กับปัจจัยต่าง ๆ เช่น ลักษณะตลาด สภาพการผลิต และพฤติกรรมของผู้บริโภค

ในกรณีที่ราคาเครื่องดื่มแพงขึ้น หลังการเก็บภาษี ตามกฎหมายด้วยอุปสงค์ หากราคาสินค้าแพงขึ้น ผู้บริโภคก็จะซื้อสินค้านั้นลดลง จำนวนการบริโภคสินค้าจะลดลงมากน้อยแค่ไหน ขึ้นอยู่กับพฤติกรรมของผู้บริโภค หากผู้บริโภคติดเครื่องดื่มนั้นมาก จำนวนการบริโภคสินค้าจะลดลงไม่มากนัก ในทางตรงกันข้าม หากผู้บริโภคไม่ติดเครื่องดื่มนั้น จำนวนการบริโภคก็จะลดลงมากขึ้น ในกรณีของสหรัฐอเมริกา (แคลิฟอร์เนีย) เก็บภาษีความหวาน 1 เซนต์กับเครื่องดื่มน้ำตาลปริมาณ 1 ออนซ์ ในปี 2558 ทำให้ยอดขายเครื่องดื่มลดลงร้อยละ 9.6 เช่นเดียวกับเม็กซิโกที่เก็บภาษีความหวาน 1 เปโซกับเครื่องดื่มน้ำตาลขนาด 1 ลิตร ตั้งแต่เดือนมกราคม ปี 2557 ทำให้ยอดขายลดลงร้อยละ 5.5 ในปีนั้น และทำให้ยอดขายลดลงร้อยละ 9.7 ในปีต่อมา⁸ ขณะที่รายงานขององค์การอนามัยโลกพบว่า ยอดขายและปริมาณการบริโภคน้ำตาลลดลง หากการเก็บภาษีความหวานทำให้ราคาเครื่องดื่มเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 20⁹

ถ้าวัตถุประสงค์หนึ่งของการเก็บภาษีความหวาน คือ เพื่อป้องกันปัญหาสุขภาพจากการบริโภคน้ำตาลจนเกินปริมาณที่เหมาะสมแล้ว ในกรณีของไทย การเก็บภาษีความหวานจะช่วยให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าวได้ น่าจะเป็นผลจากผู้ประกอบการยอมเปลี่ยนแปลงสูตรการผลิตที่ลดการใช้น้ำตาลลง มากกว่าการลดการบริโภคเครื่องดื่มลง เนื่องจากราคาเครื่องดื่มแพงขึ้นตามการเก็บภาษีความหวาน การเก็บภาษีความหวานจะบรรลุวัตถุประสงค์ได้หรือไม่ ยังคงต้องมีการศึกษาติดตามกันต่อไป

⁶ “Brink exports help Thai sugar sector swallow drink tax”, Asia.nikkei, (11/3/2018)

⁷ “Nestle cuts sugar out of Milo—Asia’s favorite chocolate drink”, Asia.nikkei, (13/3/2019)

⁸ “Sin Taxes- eg, on tobacco – are less efficient than they look”, The economist, (26/7/2018)

⁹ “World Health Organization urges all countries to tax sugary drinks”, The guardian, (11/10/2016)

**คณะเศรษฐศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์**

**รับสมัครเข้าศึกษาหลักสูตรเศรษฐศาสตรบัณฑิต
รอบ 3 รับตรงร่วมกัน**

วันที่ 17-29 เมษายน 2562

จำนวน 240 คน

คุณสมบัติผู้สมัคร

1. ผู้สมัครต้องเป็นผู้ที่สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 หรือเทียบเท่า
2. ผู้สมัครที่สำเร็จการศึกษาแล้ว ต้องมีผลการเรียนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย 6 ภาคการศึกษา (GPAX) ไม่ต่ำกว่า 2.75
3. สำหรับผู้สมัครที่สำเร็จการศึกษาจากต่างประเทศ ต้องมีคะแนนเฉลี่ยเทียบเท่า 2.75 (จากคะแนนสูงสุด 4.00)

เกณฑ์คัดเลือก

- PAT คณิตศาสตร์ (รหัส 71) ร้อยละ 50
- วิชาสามัญ ภาษาไทย ร้อยละ 20
- วิชาสามัญ ภาษาอังกฤษ ร้อยละ 20
- วิชาสามัญ สังคม ร้อยละ 10
- สอบสัมภาษณ์

รายละเอียดเพิ่มเติม

www.admissions.econ.tu.ac.th

ในราชการมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

เหตุขัดข้องนำจ่ายผู้รับไม่ได้

- ☐ 1. จำหน้าซองไม่ชัดเจน
- ☐ 2. ไม่มีเลขที่บ้านตามจำหน้า
- ☐ 3. ไม่ยอมรับ
- ☐ 4. ไม่มีผู้รับตามจำหน้า
- ☐ 5. ไม่มารับตามกำหนด
- ☐ 6. เลิกกิจการ
- ☐ 7. ย้าย ไม่ทราบที่อยู่ใหม่
- ☐ 8. อื่น ๆ

ลงชื่อ.....

กรุณาส่ง

ชำระค่าฝากส่งเป็นรายเดือน
ใบอนุญาตที่ 2/2521
ไปรษณีย์หน้าพระลาน